

Sygn. akt IV KO 93/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie zażalenia M. B.,
na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.
z dnia 24 września 2014 r., sygn. 4 Ds [...]
o odmowie wszczęcia śledztwa
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 grudnia 2014 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w K.
w przedmiocie przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu na podstawie
art. 37 k.p.k.

postanowił:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 września 2014 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. odmówił wszczęcia śledztwa o przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 276 k.k. Jako sprawców tych przestępstw składający zawiadomienie M. B., wskazał sędziego Sądu Rejonowego w K. Wydział XIV Karny oraz prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.. Na to postanowienie zaskarżenie złożył M. B.. Właściwy do jego rozpoznania Sąd Rejonowy w K. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zaważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Fakt, że sprawa, w której prokurator odmówił wszczęcia śledztwa, dotyczy sędziego pracującego w danej jednostce organizacyjnej sądownictwa powszechnego, nie jest wystarczający dla stwierdzenia braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy. Tym bardziej, gdy stawiany zarzut jest związany z wykonywaniem przez sędziego rutynowych obowiązków służbowych.

Podobnie w realiach przedmiotowej sprawy należy ocenić kwestię zarzutu stawianego prokuratorowi.

Przypomnieć należy, że przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi, w trybie art. 37 k.p.k., ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości.

W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy mocno akcentuje, że nie można akceptować podważania zdolności sądów do obiektywnego i bezstronnego rozpoznawania spraw, często występującego w praktyce sądowej, gdy strona postępowania niezadowolona z rozstrzygnięcia składa skargi na sędziego lub wręcz próbuje spowodować wszczęcie przeciwko niemu postępowania karnego, składając pisma procesowe w sposób czysto instrumentalny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 2013 r., sygn. II KO 53/13)

To, że skarżący niejednokrotnie formułują zarzuty pod adresem sędziów, nie może być – niejako automatycznie – traktowane jako okoliczność uzasadniająca wątpliwości co do bezstronności sędziów sądu właściwego do rozpoznania zażaleń na postanowienia prokuratora. Nie ma podstaw do korzystania z instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k., zwłaszcza w każdym wypadku, gdy sądowej kontroli podlega decyzja prokuratora wydana po sprawdzeniu zasadności doniesienia o możliwości popełnienia przestępstwa, składanego przez stronę procesową, kwestionującą przebieg postępowania lub nie akceptującą orzeczenia kończącego to postępowanie.

Mając powyższe na uwadze rozstrzygnięto jak na wstępie.